

Η άνεση, η ξεγνοιασιά και η ανάπαυση

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Η άνεση, η ξεγνοιασιά και η ανάπαυση αποκοιμίζουν την ψυχή, οι πειρασμοί όμως την δυναμώνουν και την ενώνουν με τον Θεό» (Αββάς Δωρόθεος)

Ιδανικά της εποχής μας η άνεση, η ξεγνοιασιά και η ανάπαυση. Η σκέψη ότι καλούμαστε να ζήσουμε με ολιγάρκεια, με στόχους που απαιτούν προγραμματισμό και συνέπεια, όπως επίσης και η προοπτική του κόπου κάνουν τον άνθρωπο να αισθάνεται άβολα. Αυτό το βλέπουμε και στον τρόπο με τον οποίο μεγαλώνουμε τα παιδιά μας. Προσπαθούμε να μην τους λείπει κάτι. Όταν, για παράδειγμα, η Εκκλησία μας ορίζει νηστεία, φοβόμαστε ότι τα παιδιά μας δεν θα τα καταφέρουν, ότι έχουν βαρύ πρόγραμμα, ότι είναι πάνω στην ανάπτυξη, ότι θα τα ειρωνευτούν, ότι δεν χρειάζεται να στερούνται, ότι θα έρθει ο καιρός που ελεύθερα θα διαλέξουν αν θέλουν ή όχι, με αποτέλεσμα να καθυστερούμε να τα εμπνεύσουμε σ' αυτήν την ωραία προοπτική. Το ίδιο συμβαίνει και με δοκιμασίες, όπως οι εξετάσεις. Έχουμε λύπη για τα παιδιά μας, διότι θα κουραστούνε, διότι το αποτέλεσμα θα είναι αβέβαιο, είμαστε πρόθυμοι να ικανοποιήσουμε όλες τους τις επιθυμίες, διότι «κουράζονται», με αποτέλεσμα να τα συνηθίζουμε στο ότι ο κόπος

είναι έκτακτη κατάσταση της ζωής και όχι η συνήθης. Ανάλογα, όταν υπάρχουν οι διακοπές, τότε φροντίζουμε να κοιμούνται, κάποτε χωρίς όριο, να μην κάνουν τίποτα, να τα έχουν όλα έτοιμα, μόνο και μόνο για να ξεκουραστούν. Αντίστοιχα, συμβαίνει και σε μας. Δεν κατανοούμε εύκολα ότι η αλλαγή στους ρυθμούς της ζωής συνεπάγεται και κάτι που θα τονώσει την ψυχική μας κατάσταση, πέρα από την άνεση και την ανάπαυση, ότι η ψυχή μας έχει ανάγκη από μίαν άλλη τροφή, πέρα από την συνήθεια της καθημερινότητας.

Έτσι γίνεται και στην πνευματική θεώρηση της ζωής. Μας είναι δύσκολο να

αποδεχτούμε τον κόπο μιας δοκιμασίας, φοβόμαστε να βάλουμε πνευματικούς στόχους, να καλλιεργήσουμε αληθινά τον εαυτό μας με την προσευχή, την μελέτη, την ασκητικότητα, με αποτέλεσμα να αρκούμαστε σε έναν εκκλησιασμό και αυτόν όχι πάντοτε από καρδιάς. Όταν, μάλιστα, έρχεται μία ασθένεια ή μία δύσκολη κατάσταση, λυπούμαστε. Αναρωτιόμαστε γιατί να μας συμβεί αυτό, ζητούμε από τον Θεό να άρει από μας τον σταυρό μας, αγνοώντας ότι κάθε τι που μας δίνεται εκ Θεού και όχι από δικά μας λάθη και παραλείψεις, μας βοηθά να ωριμάσουμε, να δούμε διαφορετικά την ζωή μας, να ξεκινήσουμε από την αρχή, να ασκηθούμε στην αγία υπομονή και να μην λησμονούμε ότι μέσα από τους πειρασμούς δυναμώνουμε και επικαλούμαστε την χάρη και το έλεος του Θεού.

Έτσι, ζητούμε παρηγορητικές απαντήσεις, ευχόμαστε και προσευχόμαστε γρήγορα να τελειώσουν οι δοκιμασίες, μη κινητοποιώντας τον μέσα κόσμο μας, μη κάμπτοντας τα γόνατά μας μπροστά στον Θεό, μη έχοντας εμπιστοσύνη στη δική Του βοήθεια. Ναι, όλα για κάποιον λόγο γίνονται και αυτός περνά από την δική μας ωρίμανση. Αρκεί να έχουμε πίστη. Αρκεί να μην αποφεύγουμε τον κόπο. Να μπορούμε με χαρά να δοξάζουμε τον Θεό. Να έχουμε απόφαση να δούμε την ζωή με άλλα μάτια, αυτά της αγάπης που μας κάνει αεικίνητους, μας οδηγεί σε παροξυσμό έργων προσφοράς, δημιουργικότητας, ελπίδας. Και αυτόν τον δρόμο να εμπνέουμε. Να μη φοβόμαστε τους πειρασμούς, αλλά να βάζουμε τα δυνατά μας, ζητώντας τον Χριστό!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3DMnbX2>